

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 809/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.М. из К., чији је пуномоћник М.К., адвокат из К., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Полицијска управа у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3535/14 од 22.01.2015. године, у седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3535/14 од 22.01.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3535/14 од 22.01.2015. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 2383/13 од 21.05.2014. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име разлике неисплаћене накнаде зараде по основу коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства исплати укупно 9.156,62 динара, са припадајућом законском затезном каматом. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Новелираном одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), прописано је да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Испитујући побијану другостепену пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а материјално право је правилно примењено.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код тужене запослен као полицајац и у спорном периоду му тужена за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства, није исплаћивала зараду у пуном износу, већ је иста била умањена за 10% у односу на зараду у периоду када је радио. Висина разлике зараде за спорни период утврђена је вештачењем од стране вештака економско- финансијске струке. Првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужиоцу припада право на накнаду плате за време коришћења годишњег одмора и у току привремене радне неспособности проузроковане повредом која је наступила у вршењу или поводом вршења службе, у истом износу као да је радио, у смислу члана 32. Закона о платама државних службеника и намештеника. Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, правилно закључујући да у конкретном случају нема места примени члана 32. Закона о платама државних службеника и намештеника, јер је према члану 9. став 2. Правилника о платама запослених код тужене искључено право запослених на стимулативну накнаду од 10% за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства.

И по становишту Врховног касационог суда, у конкретном случају нема места примени одредбе члана 32. Закона о платама државних службеника и намештеника.

Наиме, запосленима у МУП-у плате су уређене Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, којим су утврђени основни и додатни коефицијенти, при чему су основни коефицијенти разврстани у 33 платна разреда према пословима радног места, док су додатни коефицијенти утврђени према статусу полицијских службеника. Овим Правилником је запосленима признат и додатак на плату у висини од 0,1% за сваку пуну годину пензијског стажа због рада под посебним условима, независно од увећања од 0,4% признато Законом о полицији. За разлику од овог Правилника, Законом о платама државних службеника и намештеника у члану 24. – 31. на другачији начин је регулисан додатак на основну плату државних службеника за рад ноћу, рад на дан празника који није радни дан, прековремени рад, оптерећеност на послу и за приправност, о чему се одлучује посебним решењем.

Како се запосленима код тужене плата обрачунава применом коефицијента прописаних Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, који је био донет у спровођењу Закона о полицији важећег у спорном периоду, то произлази да овај Правилник не представља подзаконски акт у односу на Закон о платама државних службеника и намештеника, због чега нема места примени тог Закона приликом обрачуна накнаде плате тужиоцу за време одсуства са рада – коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства.

Имајући у виду да тужилац није успео у овом ревизијском поступку, његов захтев за накнаду трошкова тог поступка је одбијен на основу члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**